

ved at gøre Retten ens, men paa de Punkter, hvor der er Vanskeligheder, hvor man har ment, at Knuden kun kunde løses ved, at man gav den ene Part en Forret, har man uvægerlig tildelt Manden denne Forret. Dette maa vi naturligvis se at komme bort fra. De Punkter, hvor det for mig navnlig staar som vigtigst at faa Uligheden fjernet, er dem, der angaar Raadigheden over det fælles Bo og Udøvelsen af Forældremyndigheden. Forholdet er nu med Hensyn til det første Spørgsmaal det, at Loven af 7. April 1899 gaar ud fra, at Manden har Raadighed over Fællesboet, selv om Hustruen er fuldmyndig, men fastsætter en Række Undtagelser derfra. Her bør Udgangspunktet være et andet. Man bør gaa ud fra, at Mand og Hustru i Princippet har samme Ret over Fællesboet, og saa bør som Undtagelser komme de Tilfælde, hvor det af praktiske Grunde er nødvendigt at afvige fra Princippet. I modsat Fald bliver Hustruens Myndighed i Virkeligheden illusorisk. Familieretskommissionens Forslag tilstræber da ogsaa en saadan Lighed. — Ogsaa i det endnu vigtigere Spørgsmaal om Udøvelsen af Forældremyndigheden bør Mand og Hustru have lige Ret. Dette er ikke Tilfældet nu. Saafremt Ægtefællerne er uenige angaaende Børnene, fastholder Domstolene bestemt, at Afgørelsen tilkommer Manden. Denne Regel er det umuligt at forsvare; skulde nogen have Forret over Børnene, maatte det vel være Moderen. Det er da glædeligt at se, at Familieretskommissionens Forslag paa dette Punkt gaar ud paa, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Naar dette Princip er anerkendt, bliver det næste Spørgsmaal, hvorledes man skal forholde sig i Tvivlstilfælde. Man kunde her tænke sig, at Sagen først skulde indankes for en Mæglinginstitution eller direkte afgøres af en offentlig Myndighed. Her foreslaar Familieretskommissionen, at Overvrigheden skal henlægges Afgørelsen af Tvistigheden til den af Forældrene, som skønnes bedst egnet, eller bestemme, hvem Afgørelsesretten i den foreliggende Tvist skal tilkomme.

Det synes da, som om vi nu staar overfor Løsningen af disse Spørgsmaal, der i en saa overordentlig Grad berører Kvindernes Interesser, og det er heller ikke for tidligt, om man snart kommer bort fra en Lovgivning paa disse Omraader, der i Hovedsagen stammer fra Chri-

stian den Femtes Tid. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Justitsminister, naar han mener, at Motiverne kan være udarbejdede til Forslaget af 1918, og at de to Lovforslag vil kunne være saaledes sammenarbejdede — jeg forudsætter nemlig, at de maa sammenarbejdes, før de kan fremsættes —, at det er muligt at fremsætte Forslag derom paa Rigsdagen. Og jeg vil opfordre den højtærede Minister til at fremme Arbejdet saa meget, som paa nogen Maade muligt med de vanskelige Arbejdsvilkaar, som de særegne Forhold, hvorunder vi lever, har skabt.

Dernæst har jeg en Opfordring til den højtærede Indenrigsminister. Det gælder Lovhjemmel for Indførelse af Folkeregistre i de Kommuner, der maatte ønske det. Spørgsmaalet derom har i 1917 og 1918 været Genstand for en indgaaende Drøftelse i Københavns Kommunalbestyrelse. Anledningen var en Henvendelse, der fremkom fra de samvirkende Sogneraadsforeninger om Anmeldelsespligt for Flytninger. En Skrivelse herom fra Indenrigsministeren til Kommunalbestyrelsen gav Stødet til, at Sagen blev taget op i København. Der var i Borgerrepræsentationen Enighed om at ønske Indførelse af Folkeregistre, og det vedtoges i Juni Maaned dette Aar at indsende Forslag til Lov desangaaende til Indenrigsministeriet. Forslaget gaar ud paa, at Kommunalbestyrelser i Kommuner, hvor der oprettes Folkeregistre, kan bestemme, at enhver, der er fast eller midlertidig bosiddende i Kommunen, skal meddele til Brug ved Folkeregistret Oplysninger om Navn, Stilling, Bopæl, Fødselsdag, Fødselsaar, Fødested, Statsborgerforhold, ægteskabelig Stilling, Tildfytningstid samt Oplysninger i Henhold til Skattelove og andre specielle Love. Man har ikke medtaget Anmeldelser af Dødsfald, hvilket dog vist burde tages med. To eller flere Kommuner kan slutte sig sammen om eet Register med fælles Vedtægt, og det paalægges de forskellige Myndigheder at give de fornødne Oplysninger til Folkeregisteret. Den Gruppe i Borgerrepræsentationen, til hvilken jeg hører, var stemt for at stille Kravene videre, idet man ønskede Fødsler og Ægteskaber i Kommuner, hvor Folkeregister skulde indføres, optagne i dette, medens Pligten til Anmeldelse til Kirkebogen da skulde bortfalde, og at Attester paa Grundlag af Folkeregisteret i alle Henseender skulde være lige saa gyldige som de hidtil anvendte Attester. Om disse videregaaende Ønsker var der i og for sig